

กวีนิพนธ์ชุด

หัวใจเปราะบาง

โดย แมน คล้ายสุวรรณ

ถึง...พ่อแม่ สุดที่รักของหนู

มองนัยน์ตาตัวเอง เฟ่งพินิจ
ยิ่งลุ่มหลงระเริงวัยยิ่งใจร้อน
หนูไม่รู้เส้นทางจะย่างก้าว
กลางโลกกว้างมีหรือใครให้แอบอิง
จะเริ่มตันอย่างไรต่อ, พ่อและแม่
หนูกลับมาที่ที่เดิมเดิมกำลัง

เห็นชีวิตที่ผ่านผันจากวันก่อน
ยิ่งสะท้อนเห็นวิถีชีวิตจริง
จะเป็นดินหรือเป็นดาว หนาวใจยิ่ง
รักแล้วทิ้ง หวานแล้วขม ชมแล้วชัง
อย่าปล่อยให้ล่อยแพ แม่สิ้นหวัง
ช่วยรับฟังแล้วโอบเอื้อเติมเชื้อไฟ

ถึง...หนู คนเก่งของพ่อแม่

มองนัยน์ตาตัวเอง เฟ่งพินิจ
บ้างสับสน บ้างหวาดหวั่น บ้างมั่นใจ
หนูจะเป็นอะไรอะไรได้ทั้งหมด
จะคอยกอดเกื้อหนุนเป็นทุนแรง
หนูต้องเจออะไรอะไรที่ไม่รู้
หนูเป็นเพชรงามส่งค่าครบครัน

เห็นชีวิตควรก้าวอย่างเส้นทางไหน
นั่นเพราะวัยกำลังรุ่นวุ่นเปลี่ยนแปลง
พ่อและแม่ไม่กำหนด ยศ ตำแหน่ง
ให้หนูแกร่ง ให้หนูกล้า ฝ่าประจัญ
ทำให้หนูอ่อนล้ากว่าถึงฝัน
ถ้าหนูหมั่นเจียรระไนใจตัวเอง

ไฟดวงเดียวใต้ชายคา

ในเงามืดยี่ตยาวหนาวเนื้อใจ
โลกข้างนอกรู้ว่า ไร้การรณย์
ก้าวสู่ใต้ชายคาเวลาค่ำ
ในหลายคน ในหลายวัย ในหลายวัน
ต่างก็เดินเผชิญวันโลกฝันใฝ่
คล้ายอ้อมกอดทอดวางร้างวันวาน
บ้านบรรเลงเพลงเหงาในเงาเงียบ
พอง่วนนั่งประชุมงานรุ่มรึง
คนอื่นอื่นต่างที่มีฐานะ
พื้หน้าจอมอนิเตอร์ให้เปรอปรน
สับสวิตช์ ไฟจ้า ตากะพริบ
บรรเทาความมืดสลัวสู่ตัวเอง
ไม่มีใคร ไม่มีคำ จะพรั้มเอ่ย
เหลือเพียงไฟหนึ่งดวงพอช่วงไฟ
ใช้ชีวิตเป็นปกติแห่งวิถี
แต่ภายในซึ่มเซาอยู่เนาเนื่อง

สิ้นดวงไฟจะโชนเชื้อเอื้อไออุ่น
เพียงหน้าคุ่นแต่ก็ไม่ใช่ดีกัน
ในภาพจำคือครอบครัวสุขสันต์
เริ่มแปรผันตามวิถีที่ต้องการ
ไกลกว่าไกลเกินกว่ากลับมาบ้าน
เมื่อชมซานอาจหวนครวญค่านึง
เย็นยะเยียบเยือนใจใครคนหนึ่ง
แม่เพียงพื้เสวนาสาละวัน
ในขณะเด็กน้อยพลอยเหม่อหม่น
ข้ามวังวนบรรยากาศ หวาด วังเวง
เหมือนไฟหิบบิ้นแรงด้วยแสงเปล่ง
ก่อนจะเพ่งสัญญาณโลกออนไลน์
ไม่มีเลยดาวเดือนคล้อยเคลื่อนไหว
วะวับใต้ชายคาใต้ฟ้าเมื่อง
ภายนอกล้วนแสงสีที่ฟูเฟื่อง
เมื่อคนเปลื้องพันธะให้...ใจลอยคว้าง

มนุษย์ชิมเคร้า เรื่องเล่าवाद้า

นั่งจันท่อน้ำพยาบาล
ตาเหม่อหม่นหมาง จิตค้ำรอ
ยังชิม คลับคล้ายไร้รู้สึก
ค่อยเคลิ้มสูฝุ่นแห่งวันวาน

หมอชักอาการทีละข้อ
กับเรื่องเกิดก่อแต่ก่อนกาล
ส่วนลึกราวแยกเพียงแตกชาน
คลี่มันฝุ่นเก่าทอดเงาเดิม

ยินเสียงหัวเราะเพื่อนเยาะหยัน
สาดความเป็นอื่น ยืนสั้นเทิ้ม
เหิน อ้วน โง่ ต่ำ ต่ำ ตายซาก
ดูเป็นธรรมดาประสาวัย
แล้วความเป็นเรา เขาคลาดเคลื่อน
เงียบเหงาเปล่าไร้ในสัมพันธ์

สารพันราวรวมมาผสมเสริม
พานเพิ่มพรุสวาทบาดชั่วใจ
ออกจากมวลมิตรผู้ชิดใกล้
แต่ฉันทาไม่ ในคำนั้น
ร่างเลื่อนมือจับกระซิบมัน
มองจันทร์คืนนี้ไม่มีดาว

กลับมาสู่วัชรอบครวัรัก
ฟังเสียงหัวใจในเรื่องราว
แต่บ้านอาศัย ไม่เป็นบ้าน
ชีวิตเคลือบแฝงเครื่องแต่งปรุง
“เธอต้องทำได้เหมือนใครเขา”
ขีดหน้าชูดาน่าชื่นชม

นิกนังคงได้พอคลายหนาว
เพื่อก้าวย่างสู่ประตูรุ่ง
งุ่นง่านต่างคนต่างหมายมุ่ง
เฟื่องฟูรักษาหน้าสังคม
ซ้ำแล้วซ้ำเล่า ฝ้าสังข์ ข่ม
คือหล่มหลุมขาก้าวแล้วกล้า

โลกกว้างทางไกล ใครนับล้าน
งมเข็มในสมุทรสุดอาณา
ใจถามใจเองอย่างเคร่งขรึม
เราอยู่เดียวดายในมวลชน
เคว้งคว้าง ลอยล่อง ละอองหมอก
วังวน อืดอืด โลกคดคุด

พบพานที่ฟังฟังโหยหา
ง่ายกว่าพบใจใครหนึ่งคน
เหม่อชิมเขาสลับคิดสับสน
เราอยู่ปะปนหุนยนต์มนุษย์
ยากออกจากที่ที่อึด
เลื่อนหลุดรอยสรวลอันควรมี

นั่งจันท่อน้ำพยาบาล
กินยา กินน้ำ ช้วนชาติ

อาการทรุดทรงยังคงที่
จรลีสู่ทิศโลกนิทรา

เป็นเด็ก

เป็นเด็กท่องหนังสือ เป็นมือปิ่น !
เป็นอย่างนี้ได้อย่างไร ? ใครนำพา ?
ตาใจบอดสีแล้วเสียนั้น
ก่อการเป็นรูปเป็นเรื่องราว
ปราการกอปรก่อนั้นกางกั้น
สติเลื่อนลอยค่อยกลับไป
สัญชาติญาณคนเริ่มหล่นหลุด
สังคมจมเล่ห์ทะเลกล
อ้อมอกอบอุ่นเคยโอบเอื้อ-
สื่อสาร สั่งสอน อยู่ซ้ำซ้ำ
จึงเป็นเช่นนี้ และวันนี้
ล้วนเหตุผู้เยาว์ ผู้รังแก
ที่เป็นเช่นนี้ และวันนี้
เหตุเหยี้ยมเยี้ยมยลจนวุ่นวาย
ข่าวร้ายรายวัน หวั่นผวา
เกรียนคีย์บอร์ดบ่น ก่นประจาน
เป็นอย่างนี้ได้อย่างไร ? ใครขบคิด ?
โทษดิน โทษฟ้า ทำอาตุร
เป็นเด็ก เป็นผู้บริสุทธิ์
คือผ้า ขาว บาง สะอาดตา

ยามยืนกราดยังไม่เลือกหน้า
หรือว่าเป็นฮีโร่ ต้องโชว์พาว
ตาปล้นแจ้งไม่ ? ไตดำ ขาว
จึงหนาวถึงชั่วห้องหัวใจ
ประหวั่นศัตรูจู่โจมไล่
เห็นใครไม่คิดว่าเป็นคน
ความหมาย เพื่อนมนุษย์ เริ่มหลุดหล่น
ว่ายวนในเล่ห์ทะเลกรรม
นวลเนื้อเพื่อให้ไกลทางต่ำ
เจียบบ่า จากผู้ที่ดูแล
มากมีข่าวเชิญเป็นกระแส
พ่ายแพ้อารมณ์ระเริงร้าย
วิถีเลื่อนถ้าจำแห่งหน้า
ใครหนอถือทำให้สัญญา
เบลอหน้าเด็กน้อย ผู้ล้างผลาญ
ควรรื้อหลักการธรรมนุญ
บ้านเมืองมีตมิตราวเสียศูนย์
กล่าวทูลลงทัณฑ์ด้วยเย็นชา
คือหมุดที่วางอย่างปรารถนา
ใครหว่า ทำพร้อย เปื่อนรอยดำ

เด็กชายบุญทิ้ง

เป็นจำเลยที่ใครใคร...ให้บุญทิ้ง
ชุดนักเรียนมอมแมมแค้นเหงื่อไคล
เป็นส่วนเกินที่ใครใคร...ให้บุญทิ้ง
ทำงานกลุ่มเขาก็เห็นเป็นเศษเดน
เป็นตัวถ่วงที่ใครใคร...ให้บุญทิ้ง
ช่างเลวร้ายขนาดนี้ ? ที่เปรียบปาน
ค่างค่าเทอม ทัศนศึกษา ตำราเรียน
ครูเฝ้าทวงเหมือนห่วงใยจนใจจำ

เปิดเทอมใหม่แปลกจริง บุญทิ้งสง่า
มีเงินซื้อลูกอมขนมพลัน
เป็นความรักที่ใครใคร...ให้บุญทิ้ง
โทรศัพท์แบรนด์เนมเกมเร็วไว
ค่าใช้จ่ายที่ค่างคากว่าครึ่งหมื่น
คำชมเชยเอ่ยอ้างแทนรางวัล

โถ...กรรมของไอ้หนูผู้ต้องหา
คำให้การแกมน้ำตาเหลืออาลัย
หนูไม่ผิด...ไม่ได้สั่งบังคับซื้อ
ได้เงินมามันก็พอเปรอปรน
โถ...บุญทิ้งบุญไม่ช่วยอำนวยโชค
เพียงความคิดผิดพลาดประมาทเกิน

ใครจะไปรู้ว่าถ้าวันหนึ่ง
รู้รสชาติชีวิตของชีวิต

ทุกทุกสิ่งส่อเค้าเขาเป็นได้
เป็นตัวภัยติดอันดับคอยรับเวร
ไร้เพื่อนมาสูงสิงชวนวิ่งเล่น
ถูกเขม่นเหมือนจะไม่ให้ร่วมงาน
ยิ่งฟังยิ่งฝังใจใครเรียกขาน
เกินจะค่านค่าเปรียบ...ถูกเหยียบซ้ำ
มันจวนเจียนกำหนดจ่ายให้กลืนกล้ำ
แต่ก็ทำได้เพียงเลี้ยงผัดวัน...๗

ทิ้งเสื้อผ้าหน้าผมคลุมสัน
พร้อมแบ่งปันให้เพื่อนเพื่อน...เปิดเรือนใจ
มอบใจจริงสารสื่อ จริงหรือไม่
เขาแบ่งให้เล่นฟรี “คุกกี้รัน”
บุญทิ้งยื่นจ่ายให้ไม่อัดอัน
ช่างผิดกันจากแต่ก่อนหลอนจิตใจ...๗

ผันตัวมาเป็น “เอเยนต์” เบนนิสัย
“เพื่อนเพื่อนไม่รักหนูถ้าหนูจน
หนูแค่ถือไปให้แต่ละหน
ไม่ต้องทนเจ้าหนี้รันทวงเงิน”
ต้องทุกข์โศกโดยไร้ใครสรรเสริญ
จึงก้าวเดินสู่บ้านสถานพินิจ...๗

เด็กน้อยซึ่งก้าวผ่านการฉวีวิฤต
อาจเปลี่ยนทิศอนาคตได้ดังงาม

ลูกหลานก(ร)งสี

ครับ !

ถ้าจะเอาแต่ใจ...ไม่มีทาง
ทั้งอากง อาม่า จะต่างกราด
เลือดมังกรหากเปลี่ยนสีโลกตีตรา
ฝึกพูด “ครับ” รับประทานก็ยากฝืน
เสียสมดุลทั้งตัวและหัวใจ
อิสระมีอยู่ห้าตารางเมตร
เมื่อหน้าต่าง ประตู อ้า รับตะวัน
ม้าบอก เป็นอะไรเป็นได้หมด
แซ่...ของเรา ฝ่ารักษาชั่วตาปี
สะกดคำ ผม- ผู้ชาย ไข่กลายอื่น
ใครจะรับ หนู- ผู้หญิง ? พานยั้งง
แท้จริงแล้วเงินก(ร)งสีกดขี่อยู่
เมื่อระบบครอบครัวซังตันถึงปลาย
ภาพโลกสวยเพียงกระจ่างกลางโลกฝัน
ครอบครัวมีประชาธิปไตย แต่ในนาม
ก็อยู่ไปวันวันเป็นฉันทันนี้
เต็มสี่ส้นพรรณรายดั่งร้ายมนตร์

ทุกคนครับ

แม้มิเป็นเหมือนใครตั้งใจวาง

ผมยอมรับความจริงสิ่งรอบข้าง
จำอยู่อย่างรากเหง้าเราเป็นมา
ทำผิดชาติมนุษย์ต้องงุดหน้า
ฤจะกล้าทะยานแกร่งทุกแห่งใด
ทั้งทนยืนองอาจมาดยิ่งใหญ่
แล้วเสรีที่โลกให้ ไร้รูปอัน
คือขอบเขตคุมขัง นิ่ง นอน ฝัน
ผมก็พลันเล่นกล ลูก, คนดี
อยู่ในกฎเพื่อสกุลหนุนคักดีศรี
ตราบเท่าที่ชีวิตจะผลิตปลง
จำขมขื่นอยู่ภายใน ไม่เลื่อนหลง
ทั้งที่ร่างเงาจรงรูปทรงชาย
จะนอกกลุ่มออกทางไปอย่าได้หมาย
สืบเชื้อสายเพื่อ แซ่... สู้ง่างาม
ถูกห้าหันถูกรังเกียจถูกเหยียดหยาม
บางครั้งข้ามเสียงสิทธิ์ความคิดคน
รอวันที่รุ่งโยงโค้งฟ้าหม่น
เพื่อทางจนกลับแจ้งสำแดงทาง

โปรดยอมรับนิยามความแตกต่าง

แต่พร้อมสร้างตัวตน...พลเมืองดี

ไลน์ แม่ ลูก

ใกล้ถึงวันสำคัญคือวันแม่
ขบวนรถแน่นถนน จนซาชิน
แต่ในบางมุมเมือง ฟันเฟืองหมุน
ความคิดถึงก้าวผ่านสะพานฟ้า

แม่:

แม่เข้าใจลูกยังงานคั่งค้าง
ส่งข้อความ “เหนื่อยไหมลูก” ยังผูกพัน
ทั้งข่าวสาร ปลาแห้ง แม่แจจจัด
ลูกอาศัยในเมืองทุน ต้องจุนเจิม

ลูก:

มาลัยคำกรองใส่มาไลน์แม่
“หนูรักแม่” “แม่รักหนู” รั้นยที่
ส่งข้อความหากันวันละครึ่ง
สำหรับลูกวันแม่ แท้ทุกวัน

ไม่มีพวงมาลัยใดหอมชื่น
“สวัสดีวันจันทร์” ตีง! ทันใด
เสียงแจจเตือนดังเพียงเสียงแจจห้วง
อยู่ป่าปูน หากเหนื่อยนักจักหยัดยีน

ปลุกกระแสดคนจรย้อนคืนถิ่น
รักถวิลมิทำให้ หน่าย เหนื่อย ล้า
ลูกวุ่นวายฝันด้วยฝันฝ่า
ให้รู้ว่า ลูกจดจำวันสำคัญ

ยิ่งเดินทางกลับบ้านพานเสียขวัญ
เจาะทางตันเหมือนได้แรงใจเต็ม
สารพัดผลไม่ส่งไปเสริม
อย่าเคลิบเคลิ้มเดินหลงกรงโลกีย์

ซึ่งรักแท้ถึงอยู่ห่างกันต่างที่
เทคโนโลยีทำให้เราใกล้กัน
เต็มแหวหวังสู่วันพรุ่งเรามุ่งมั่น
รัก ผูกพัน จึงคำกรองสู่ห้องไลน์

เท่ารักยีน ณ ช่องแชท เข้าสดใส
แม่หรือลูก ใครส่งใคร ใจก็ชื่น
เรื่องทั้งปวงบอกเล่าเราให้ตื่น
ของจิ้นมาสูดกลิ่นดินบ้านเรา

ห้องสนทนาไลน์: ครอบครัวของเรา (4)

(เมื่อวาน)

แม่: เย็นนี้เราจะกินอะไร

พ่อ: ตามใจลูกสอง, ต้องเรียนหนัก

พี่: ไช้ทอดชะอม และต้มฟัก

พ่อ: ผัดผักของแม่

พี่: มีแพะใคร

แม่: เจ้าสับบ ตบถ้อย เร็วหน่อยนะ แม่จะแปลงร่างอย่างเชพใหญ่

พ่อ: ...

พี่: ...

เมนูเดิมเดิมเริ่มจำใจ :ฉัน

พ่อ: ตอบี้ ตีมี ? จงไตร่ตรอง

พี่: แม่ถามความเห็นเป็นมติ ตอบสิ ไวไว ใช้สมอง !

แม่: อย่าทะเลาะต่อตี เราพี่น้อง

พ่อ: เราต้องเคลียร์ใจ

ไม่ว่างเคลียร์ :ฉัน

(วันนี้)

พี่: ท้องกิว

พ่อ: หิวข้าว

แม่: มากินข้าว หวานคาวของโปรด อย่าพลาดเสีย

ไม่หิว เปื่อ เปื่อ มันอ่อนเพลีย ละเหยีย โครงการบ้านตะไท :ฉัน

พ่อ: ล้อมวงกินข้าวตามประสา เวลาของเรา

พี่: เข้าใจไหม

เข้าใจ เข้าใจ มันเข้าใจ :ฉัน

แม่: เรื่องไรหนักหนามาแบ่งปัน

พ่อ: เรา พ่อ แม่ พี่ อยู่เคียงข้าง ไม่ทิ้ง ไม่ห่าง และไม่หวั่น

โอย แซงหลายเรื่อง :ฉัน

แม่: ใครเคืองกัน ? อย่าหันหน้าผละ เปือนตะบอย

พ่อ: วางโทรศัพท์, ปรับความคิด สบตาสักนิด คุยสักหน่อย พ่อฟังแม่
เพียงเสียงน้อยน้อย เกี่ยวก้อยร้อยใจให้สัญญา

แม่: แม่ด้วย พร้อมฟังลูกทั้งสอง

พี่: พี่ก็ฟังน้อง จะร้อง, ว่า
เจ็บ ไม่บรรเทาเศร้าบรรดา

แม่: มา มา โอ้ โอ้ หยุดโยเย

พ่อ: ความใดในจิตคิดขัดข้อง ถ้ามองต่างมุม กลุ้ม, จบเท่ พุด-ฟัง
เหตุผล จนโอเค ถ่ายเทถ้อยทุกข์ที่จุกคอ

แม่: ล้อมวงโต๊ะกลมคลายปมร้อน จะป้อนรักให้ด้วยใจจ่อ กินเถิด กิน
อ้มจนยิ้มพอ

ผมขอสองงาน...สามงานครับ :ฉันทัน

ใครนำคำในใจขบคิด	เพื่อปลิดร้าวรุ่มเปิดมุมอับ
ครอบครัวร้าวแรกอย่าหลกยับ	ต้องปรับใจเข้าคอยเนาใจ
จับเข้าคุยกันอย่างสันติ	อเปหิ้อตตา โลภย์ สาไถย
เมื่อมีปัญญาริปไตย	จึงบ้านไหนไหนใจหนึ่งเดียว

กระเป๋ากับโตของเจ้า

มันหนักก็กิโร ? โฉหนักเหลือ
ยังน้อยน้อยกระจริด คิดไรกัน
การศึกษาก้าวไกล ใครก้าวหลัง
กางเกงกระโปรงแดง เจ้าแรงไฟ
ฉนั้น ในกระเป๋ที่เจ้าแบก
ฝึกสมองท่องสูตรคณิต
จนสามารถคิดวิเคราะห์ได้เหมาะสม
เก่งเกินวัยเพราะเร่งรัดพัฒนา
เจ้าแบกฝันใครใครในกระเป๋
กระทั้งลิ้มเนื้อในวัยเบิกบาน
ลิ้มการ์ตูนเรื่องเล่าเช้าวันหยุด
ลิ้มลานหญ้าพักผ่อนลงนอนเอน

เจ้าเติบโตสมวัยใช่ไหมเจ้า
ดิ่งลงสู่โลกผิดหัด ชิด คัด คำ
แบกกระเป๋ากับโต โห้ ! กระเป๋
เจ้าวางเถอะ ถ้าเหนื่อยหนักวางสักที

เจ้าแบกเพื่อสิ่งใด ใช้สิ่งฝัน ?
ต้องมุ่งมั่น ต้องเชี่ยวชาญ ต้องเป็นใคร
นั่นแหละพลังพลาดทำล้ำสมัย
ต้องอ่านได้เขียนดีมีความคิด
เจ้าต้องแลกลูกโลกสดใสให้เบือนบิด
ไทย อังกฤษ วิทย์ สังคม บ่มตำรา
เป็นตัวตั้งสนามสอบตอบปัญหา
ชมปัญญาอัจฉริยะเหลือประมาณ
เพื่อให้เจ้าเป็นใครใครได้หลายด้าน
แล้วโลกจินตนาการพานหลบเร้น
ลิ้มตัวต่อยอดมนุษย์ชุดของเล่น
ลิ้มท่าเต้นซ่าง ซ่าง ซ่าง ล้างทรงจำ

หรือเร่งเร้าวันคืน...ช่างชื่นซ้ำ
ที่จะย่าเยื้องกายอย่าหมายมี
แท้บรรจุกวามว่างเปล่า เศร้าเต็มปรี
เล่นจำจี้กับเพื่อนเพื่อน...หน้าเพื่อนยิ้ม

สัมพันธ์อันเลือนราง

วิถีโลกเยาว์วัยไร้เดียงสา
เพียงพวงแก้มแต้มยิ้มพริ้มละมุน
เริ่มลุกเดินก้าวอย่างพลางเตาะแตะ
เล่นกับเพื่อนบ่อยครั้งถูกรังแก
คราสำเร็จตามฝันเป็นบัณฑิต
มีอาชีพมีหน้าที่ดีกว่าใคร
เธอพลอยส่งความยินดีปรีดานัก
แต่เธอกลับหอยเหงานั่งเฝ้ารอ
ไม่ขอพระอะไรมากไปนัก
ได้ดีแล้วอย่าสละตัดสัมพันธ์

ฉายดวงตาใสแจ้วเจ้าเนื้ออ่อน
คนไม่คุ้นแนบอกอยู่เธอดูแล
หกล้มแผลและร้องไห้เมื่อได้แผล
ทุกอย่างแย้เธอมอบคำปลอบใจ
รู้จักคิดและก็รู้เป็นผู้ใหญ่
เมื่อสมวัยมีลูกเมียอยู่เคลียดลือ
เกียรติศักดิ์เจ้าบ้านเจ้าสานต่อ
เมื่อไหร่หนอเจ้าจะมาหาสักวัน
ขอที่รักมาเยี่ยมบ้างอย่างเคยฝัน
มาให้ทันเธอจะพัน...บ้านคนชรา